

Vull un germà

Va ser un menyspreu tan franc que ni recordo haver fregat, sospitat o intuït la sensació de trauma

Foto: Amanda Tipton

No, si ja en tinc un. Ens portem tres anys, tres mesos i divuit dies. Ell és més petit. El Quim. El dia que va arribar a casa era al maig, era l'hora de dinar i jo estava amb la baba i l'avi, acumulava carn de caneló al reregalta i la baba m'havia fet llesquetes de pa molt primes per sucar a la beixamel.

Tinc pocs records, del Quim, de petits, no vam construir res junts. Ell no feia manualitats i jo no anava en bicicleta, i així, fins a l'infinit. Però a l'escola veia gent amb germans o germanes que feien alguna mena de servei. A mi diria que el Quim em molestava, a grans trets. Feia soroll, era feliç i trencava gerros amb una pilota groga d'espuma que el papà li va portar de Londres.

Conscient que cada persona és un món, la conclusió era òbvia: he de tenir un altre germà; si surt bé, potser en puc fer alguna cosa. I a males seria com ell, era el risc que hi havia. Però no hi perdiem res, de provar-ho. I mirat al revés, jo tampoc li servia per a res, a ell, el que passa és que com que ell tenia amics i una vida tridimensional no hi devia caure, que aquella nena més gran que vivia a casa seva hauria pogut ser, en una altra trama, algú amb qui jugar i fer coses biosignificatives.

Més endavant, quan jo tenia nou anys, vaig saber que els fills eren una cosa voluntària. Vull dir

que fins aleshores m'havia pensat que de sobte tenia lloc un embaràs, oh!, com tenien lloc les angines plenes de pus o una mort. Fins i tot pensava que la regla hi tenia alguna cosa a veure, que la hi té, però totalment girat: que quan a la mamà li venia la regla -llavors, tia Maria- ella triava si tenia el bebè o no. Jo sé què vull dir, però no ho sé explicar. En fi.

Però no, un nen de la classe va dir que el pare posa la pitxa al llonguet de la mare i deixa anar un suc que fa que creixi la criatura. Wait. Pipí? No, no és pipí, és una altra cosa que surt només quan la pitxa és dins. D'acord. Però llavors, els pantalons del pijama de la mamà? Els del papà ni me'ls vaig plantejar -¿Naixia aquí el meu anhel d'autofecundació, d'exclusió de l'home en la generació de vida?

Mamà, per tenir fills has d'anar sense els pantalons del pijama?
Sí.

Grandiós. Un altre motiu de pressió i angoixa a la meua vida. Cada dia es ficava al llit amb el pijama posat, la mamà. Mitjons i tot fins ben entrada la primavera. I, el pitjor: es llevava exactament igual com s'havia ficat al llit.

Vaig pensar que potser el millor seria verbalitzar-ho. Vaig demanar un altre germà a la mamà -al papà no li vaig dir res perquè jo ja havia contret el virus del masclisme organitzatiu: les coses de casa les porten les dones, i un germà nou és cosa de casa- i devia fer-me tan poc cas, la resposta devia ser tan diluïda en el vaivé del que estigués fent llavors que no en recordo res. Però va ser que no, esclar.

Em vaig desesperar. Em vaig desesperar fins al punt que el meu cervell va elaborar en un no res les línies mestres de la més gran de les gestes, l'operació Germà Ja, tot el meu potencial i creativitat enfocats cap a un sol objectiu, i tenia una llibreta nova per estrenar de tapa dura.

Vaig arrambar amb totes les revistes innecessàries que teníem -la Marie Kondo encara no havia nascut-, que n'eren una pila, i vaig anar seleccionant totes les pàgines on hi havia bebès -encara més aris que ara, llavors, eren- i els vaig retallar. I els vaig enganxar a la llibreta nova i vaig decorar cada pàgina amb, a més, dibuixos al·legòrics de la condició neonatal: biberons, xumets, pitets, peücs. Vaig omplir-la tota, 50 pàgines, davant i darrere, amb bebès i deler.

I, altre cop, la indiferència total de la mamà cap a la llibreta. Però va ser un menyspreu tan i tan franc que ni recordo haver fregat, sospitat o intuït la sensació de trauma, i això que sempre he tendit a magnificar sensacions a l'altura del pit i convertir-les en rocs.

Però gràcies, mamà, potser hauria estat pitjor.